

Universitätsbibliothek Wuppertal

Plvtarchi Chaeronensis Moralia, Qvae Vsvrpantvr

Svnt Avtem Omnis elegantis doctrinæ Penvs : Id est, varij libri: morales, historici, physici, mathematici, denique ad politiorem litteraturam pertinentes & humanitatem : omnes de Graeca in Latinam linguam transscripti summo labore, cura, ac fide

Plvtarchi Chaeronensis Ethicorum Sive Moralium

Plutarchus

Impressum Francofor. ad Mœn., M.D.LXXXII

In librum de Iside & Osiride

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-351](https://urn.nbn.de/urn:nbn:de:hbz:468-1-351)

nutrice, ex Euripide nimirum citantur & 6. Sympoſ. 6. ibid. 22. Per tempus.] Euenum Parium conſtat elegos ſcripſiſe. & ſi pro iude legas in alio, pentamerer erit.

128.37. Impone, forbe. [ωδὴ μέλη σαι. corrupti ſunt verſicu- li. ſcriptus habet ἀδιάνυμέλλυσαι. Poſt iſχυρὸν δὲ, ſenarius vi- detur, & ἀγνοέμενος ſcriptus habebat, neq; ἀγνοέμενος qua- drat. deinde ἔρεσεν ἀπειρῶν. ἐπειρῶν ſcriptus. & poſt diōnū lacunulam forte φονίς θύμα. Locus eſt mutiſus. Apparet extri- tam eſſe diſputationem de iis hominibus, qui ſuam prolemin inter- feciſſent. Obſcurū non eſt, quin huius libelli finis sit detručatus.

IN LIBRVM DE ISIDE & Osiride.

IN Nitio fere 130.2. Non ſibi propria] δικτια κεκλ. videtur ſenſum abſurdum gignere, legi autem, διδωσιν, ἐν δικτιᾳ κεκλήμενος.

130.35. Cognituri Ens.] ως εἰσόμενος. legi εἰσόμενοι. Voce Ens veendum fuit, niſi obſcuritati debui caliginem addere. τὰ μὲν μέλανα.] deefit aliquid: ideo afteriſcum alleui. poſt II. verſus τέταρτον θάνατον. ſi deleatur θάνατον, ſenſus conſtabit.

133.14. Dum cæpas captat.] Δίκτιων κρομμίων. Videtur omnino particula negans eſſe expungenda, vt reiiciat fabu- lam abſurdam autor, qua Dictyn cape captantem in aquam incidiſſe perhiberet. paulo inſra παρακυμάτων ſi recte legitur, ελλειψις eſt particule indeſinata. fortassis παρακυμά- των. Βανχέεως.] aliis βανχοῖς ſcribitur, & ipſi noſtro Plutarcho in vita Demetrij. 134.13. Abderita.] Αὐδεκέτης. Abdera, non Audera, Αὐδηγα non Αὐδηρα ſcribendum conſtat. anti- qui autem literam & ſic pingebant, vt litera u non eſſet abſimiliſ, ſicut etiam in pronunciatione paulatim aberratū fuit. Sed hec alias. Fuiſſe Hecataum Abderitam ex Strabone & aliis co- ſtat, ſicq; etiam ab Eusebio citatur lib. περὶ παρασκήν. & alibi. 134.23. Auditum aiunt. (χοιρόφεως φονι. lego φονι. alias in- terciderit autoris nomen.

ibid.

ibid. 40. Cui focus ardens.] καρδίᾳ συμὸν ἐσχάρας. συμὸν illud vitiosum est. Legendū existimo συμιεῖσιν. ac fieri potest ut ἐσχάρας huius, aut hoc ἐσχάρας glossema sit, inq; textum culpa librarij insertum. Orus Apollo qui circumfertur, sic scribit. Αἰγυπτον χάραφτες, συμιεῖσιν καὶ οἱ μεν χωραφῆσι, καὶ ἐσάνω καρδίαισιν. Atqui constat ex Hermetis Trismegisti Asclepio, quem Apuleius translit in Latinum sermonem, fol.

Aldino 183. b. Aegyptum cœli fuisse imaginem ut mirum minime sit corde in foco ardente posito utrumque fuisse representatum.

135. 5. In globum redactam.] τίκλοι δὲ τὸν γόνον ὡς σφαιροποιῶσιν. Hac quoque verba sunt vitiata. infra fol. 285. res ut cunque melius explicatur. neque pidet alia adscribere, qua sententiam saltem explanent. Sic ergo Porphyrius περὶ τῆς τῶν ἐμπλήκων ἀποχῆς apud Eusebium lib. 3. preparat. Euangelice. Κανθάροι δὲ αἷμαδης μὲν Εὐδελνυχθέντες, αἷγνόμων ἵστασχων τῶν θεών. Αἰγύπτιοι δὲ ἐσέθισαν, ὡς εἰδόντες τὰς ἐμπλήκων. Κάνθαρος γὰς πᾶς ἄρρεν, καὶ αὐτοὶ τὸν θορὸν εἰ τέλματι, καὶ τοιίσας σφαιροειδῆς, τοῖς διπλοῖς ἀνταναφέοι ποσὶν, ὡς ἄλιτροφεανόν, καὶ τεείσιν ήμερῶν εὑδέχεται τελικιακῶν. mox id genus calitus.] pro μαθήματα scribe παθήματα. nam hec quidem planissime τὰ παθήματα γνοντες μαθήματα. Paulo post 135. 14. Accommodant.] κακικότερον. Monstrum hoc vocabuli, vestigia tamen veri retinet, quod est haud dubie περικεντόν. Locus Platonis est prope finem libri secundi de Republica.

ibid. 33. Neque in mense, neque.] μήτε μῆν, μήτε εἰς αὐτό. Locus hic corruptus est. quem ex coniectura puto restituī posse. ea quam sit erudita, iudicent alij, aut potius explodant eam, meliori emendatione ipsi de suo prolatā. Sic ergo intelligo: Solem Rea ex incesto cum Saturno concubitu grauide imprecatur ut neg. in mense, neq; in anno, id est (ut ipse putabat) nunquam pareret. Mercurium tamen astu vsum, inter ludendum cum Luna viciisse certas dierum portiones: quibus à Luna per-

solutis, quinque dies confecerit, quos anno extra ordinem adderet, ita ut puerperium Rea in eos dilatum neg. in annum, qui erat 360. dierum, neg. in mensis, qui extra annum nullib. ulli erant, incideret: itaq; exsecrationem solis eluserit. Hac si non pessime conieci, sic fuisse à Plutarcho scriptum credibile est. Mā τε μὲν, μάτ' ἐνιαυτῷ τεκέν. forte etiā εἰς inserto μάτ' εἰ μὲν μάτ' εἰς ἐνιαυτῷ, οὐ μέρος τέκτη σωματίου, velle, σωματίου, concinnae, in summam contrahere.

136.4. Itaque & hanc. ξεγχεισθάντος αὐτῷ. hac duo αὐτῷ puto inseminatum αὐτῇ mutanda, si quidem Pamyla mulier fuit υἱός θομένη.

ibid. 16. Nephthyn Typhoni nupsisse.] πμᾶδαι δὲ τῷ τυφῶνι, forte γίναδαι, ut mox offendam. εἰ ταύτης ante, intellexi Panygra loci esse nomen. Infra γέφθυς per uerstanter scribitur. itaq; hic quoq; sic scripsi.

137.7. Circa Chennin.] Χέννιν. forte χεμμυρ Chemmin, qui locus est Aegypti celebris. Versu precedente εἰπεῖν pro εἰνετοῦ omnino legendum fuit. Κοντά à Strabone & aliis Κοντᾶ scribitur, infirā est. 280. εἰ Κοντᾶ.

ibid. 25. Mater exposuerat.] εὐθεῖα restituo ex coniectura, cum inuenierim εἰπεῖν; parenthesi iis inclusis, quae par erat. Sensus enim est, Osridem cum Nephtha seu Nephty so rore concubuisse, eamq; infantem ex eo coiu conceptum statim à partu exposuisse, metu Typhonis. quem eius, vt Iidis Oridem, maritum fuisse, & conjecturam de πμᾶδαι, quod nihil sonat, eo loco in γίναδαι conuertendo nostram esse probam, ex hoc loco apparere potuit.

138.19. Ederet auram.] εὐθεῖα τοῦτο. ex Aldo. est enim rectius, quam εὐτέλεια τοῦτο. Idem pro Astarta habet Aspartam vitoise. quod ex Eusebio, Suida, & aliis, nostrorum Cedreno liquet. ne quis vocem in libris Regum sacris depravatam putet. est enim. Astarta Venus. Paucis versibus ὡς εἴγεται τοῦτο: aut ὡς pro ὡς, aut τοῦτο γενέσθαι pro τοῦτο, legendum. Sed quod postea

postea sequitur Διάλεκτον, &c. ταξέν, ac plura alia, vitio suo nostram conjecturam superant.

¶ o.5. Harpocratem nomine.] Αρποκράτῳ. scribendum esse Harpocratē adspirate, constat plurimorum scriptorum testimonijs que cū in cōmentario Giraldiano de Dis gētitum accuratissimo iuxta atq; utiſſimo congregata sint: & absq; eos sint, res ipsa hoc cōmonstrare videatur, in fraḡ recte sit scriptū: hoc item obiter annotandum duxi, sicut hec vox perperā lœui initio, ita ἡλιτόμυλον etiam in Aldino aspero male scriptum esse. Geraldus Helitomenum quendā Harpocratis fratrem cōmentum est errore (quod non exprobrandi, sed me longe inferiorē excusandi, vbi talia admisi, gratia relatiū intelligi volo) in tantū vi- rum quem cadere posse nunquam nisi exemplo doctus credere. Politianus epigrāma Luciliū in malū medicū, vbi Amphictrates pro Harpocrate legitur, & extat etiam nū vox prava. lib. 2. aībo 2. 97. recte hinc emēdauit, quod ab eo nō expressum, fideliter annotauit Brodeus: idem Politianus ἡλιτόμυλον apposito verit, prematuro partu natū. Miscell. 83. Nos quoq; pueri iſorum o- mniū nesciū, tamen haud inepta eam vocem in Thryphiodoro nostro conuertimus. 544. Nec dum perfectam prolem : ἔτυπον secuti, quod apud Eustathium multo post tempore offendimus in Iliad. 7. Est enim ἡλιτόμυλος, ὅσις ἡλίτης, id est, ἀστρονομος, ἡ- μερογράφος, τὸν συνθέτων τὸ τοντὸν ἐνέργεια μύλων. Sed haec in re plana abunde. Sequirur post hæc verba hyperbaton mirificū, & quod distingui, ita ut fieret perspicuum, diffidebam posse.

ibidem 26. Cellulis similia.] θηλαῖοις ἐσοντα. θηλαῖοις non puto esse integrum, solis θηλαις quidem cellulas accipio, aut sacella, imaginulis aliisve id genus rebus consecratis in operto abstrudēdis facta. forte θηλαις scriptum ab autore, aut θηλαῖοις, aut θηλαῖοις, quales erant apud Delphos.

ibid. 36. Exiguam quoq; insulam.] τῶν δὲ τοῦτος πόλεων νησίδα, τὰ. Corrector ita, cum in Aldino sit, τ. A. η. vi- sita vla. nescio an nimis audacter. Certe τῶν illud hac ratione

abundauerit. Sed & quid plantæ sit unθίδη, non facile credo in
uenias, itaq; hic etiam amplius.

141.17. Ortus exsortem. [Κνῆφ ἀγέρνητον ὄντα legendum est,
cum confuse legatur πνηφαγέρνητον. Κνῆφ vocatum fuisse ab Ae-
gyptiis Deum, quem opificem putarent, extat locus citatus ex
Plutarcho (nisi fallor) apud Eusebium σεσταց. lib. 2. fol. 69. an-
te pro γερφάς legi ροφάς.]

Ibid. 34. Alterum cubitorum.] γαλιάγκων. Apud Euse.
hęc verba perstringentem est γαλιάγκων. Apud Galenum et-
iam, qui in Hippocr. glossematis vocem hanc reponit, legitur ut
nos habemus, quanquam ταξὶ πώ γαλιῶ deducat. Eadē scri-
ptura est in Hesychij lexico, & Varini. Cogitauit aliquando Ca-
liάγκωνa scribendū esse, vt sit variegato seu versicolore cubito
in signis sic enim epitheta omnia hac consimilia videbantur se-
re. & cum Pythagoras atq; Homerus femore, hic pilo, ille au-
reo. Pelops humero eburno esset notus, videbatur id quog; non
absurdum. Sed Lexiis inspectis, acquieui: somnio dūtaxat meo
indicatio. In libello de curiositate, γαλεαγκὼν legitur.

142. 8. In Panchaea.] Legitur τάγχην & αναγχαιμέ-
νοις, & τειχίλλες. emēdo Παγχάιδ, αναγχαιμένων, Παγ-
χάων, τειχίλλες. mea emēdatio, siquidē nulla vocabula detrita
sunt, est legitima. Apud Euseb. σεσταց. συν. lib. secundo,
citatur locus ē sexto bibliotheca Diodori, quicā optime conser-
met. pagin. 38. Idem Diodorus lib. V. qui est de insulis, Pañchæa
& Triphylij iouis fanum copiosè describit. Apud Strabonem li-
bro VII. cum Riphais montibus & aliis fabulosis locis mentio fit
etiam Παγχάωγῆς (mendoza legitur ταγχιαν.) cuius apud
Euhemerum fiat mentio. Huins Euhemeris (si Euhemerus mavis,
non repugno) non profaci modo scriptores vt Tullius prope finē
primi de natura Deorum, Macrobius & alij meminerunt, sed
& sacri. August. ad Maximum epistola XLIV. & de civitate
Dei lib. VI. ca. VII. Lactantius libro I. cap. XI. Antiquis (inquit)
author Euhemerus, qui fuit ex ciuitate Messana, res gestas
louis,

Louis & ceterorum qui dij putantur, collegit, historiamq; con-
texuit ex titulis & inscriptionibus sacris, quae in antiquissimis
tempis habebantur, maximeq; Louis Triphylij, &c. Idem copio-
sus apud Euseb. Diodorus, qui eum Cassandi regis familiarem
perhibet, itidem vt Laetantius post eum Messane natum. Me-
minit & Strabo lib. 1. ac 7. Euemerus Messenij, vt nugacis scripto-
ris. Clemens Alexandrinus οὐρανοῦ Euemerum, hunc, vt
puto, inter ἀδεῖς numerans, Agrigentum facit, nosfer de pla-
citis Philosophorum 1. 7. Tegeatam. & δέ τις ἀνθρώποι apud A-
thenaum lib. 14. citatur Euheremi Coi. quod obiter duxi anno-
tandum. Paulo post cum εἰς αὐτόν οὐδὲν λέγεται
εἰς αὐτόν οὐδὲν λέγεται.

142. 35. Melius ergo faciunt.] βελπον τινά citat hac Euse-
bius lib. οὐρανοῦ quinto, fol. III. ex eo paucula quedam cor-
rigi possunt. εἰς ante τούτην τὴν οὐρανοῦ non habet. ρόντην τούτην.] Eusebius
τολλαῖ πνευ. πνευ probō, ρόντην retineo. pro φόρον est ibi φυ-
γα, idq; prefero.

ἐν ταῖσιν.] ὃν ταχαί ταῖσιν ἀνάδην, malo tamen ἀνάδην,
licenter, abunde. Eustathius in Iliad. § 34. à verbo ἀνίην, cum
alia, tum hoc aduerbum deducit, & interpretatur ἀνέτος καὶ
ἐλασσόνων, non autem libertati, aut etiam licentiae, statim ne-
cessē est adesse impudentiam.

ἀδεῖα λαχανῶν τολλαῖς.] τοὺς δέ τις Euseb. quam lectionem si se-
quamus, autem οὐδὲν est comma ponendum.

143. 38. In mare namq; illos.] Αἰδεῖον μὲν ex Eusebio,
vbi integri sunt, restitues hos Empedoclis versus. quos leges et-
iam in libello nostri de vitanto are alieno. ibi & τέτων δὲν est,
pro τέτων δὲ, quod nos habebamus.

σιωπήν τολλαῖς.] Locus mancus.

144. 16. In rebus supra,] εἰ δὲ τοῖς ὑπὲρ γλῦν lego, non τοῖς.
Sed γλῦν καὶ videtur abundare. Pro Heracleto Ponti-
co, vide ne Heracles sit legendus. Paulo post κελεύοντα κοπί-
ου, asteriscum adieci, nam haud dubie deest integer versus,

quo indicabatur, Soterem per quietem imaginatum fuisse Collossum, & admonitum, ut eum Alexandriam transferret, cum quidem ipse ante colossum talen nullibi vidisset. Infrā r̄gū μέν τοι ἡγεμ. videtur locus mutilus. Sunt & alia manca. Phylarchum pro Philacho scribo, ex Suda. de quo etiam alibi, &c.

145. II. Quouis æreo.] διὸ περὶ τῶν ἀερίων. Hæc quid sint, nec scio. ideoq; & hic & alibi asterisco adiecto testatur feci, me min non satis facere. fortassis δηλατεῖσθαι & legendū. quasi dicat, æris strepitu obliuionem eorum quæ animum nostrū mactitia afficerent conciliari. post mortem ὁρεον διε, ei in inferni quod collatio diuersarum sententiarum requirit. Inferius,

τὸς πορρὸς καὶ περὶ τῶν λακίζοντος. aut abundat (quod puto) r̄gū, aut aliquid excidit.

146. IO. Qui deum venerantur.] τοῖς ἐπομένοις τὸν δεδυ. Locus virtutatus. ego pro ἐπομένοις si σεληνόν legatur, & pro μὴ δεομένῳ, substituatur μηδὲ δύνῃ, optime habiturū puto. Hæc quidem conjectura mihi admodum probabilis videtur, & proxime omnino abest à vulgata lectione.

Ibid. 17. Quinquaginta sexangulam.] τῶν δὲ ἐπικατατίθεντο λακόν, omnino legendum est, non δηλωκατεντ. Nam LV I. numerus paulo ante etiam fuit assignatus Typhoni. Ac LII X. quidem ex ijs numeris non est, quos Pythagorici trahent. quippe duplicatione primi numeri XXIX. procreatus. ideoque pariter impar, & nulli aptus figuræ. At 56. duplus est tricorni 28. qui est numerus perfectus. pronicus est (vñ vocato scientie utar) 56. & quidem ex 7. & 8. procreatus. numeris longe mysticissimis. Itaq; nihil h̄c dubij relinquitur.

147. 2. Dici videntur.] Διαφορέων. Apud Eusebium hac lib. tertio περὶ ταξιδιών εὐαγγ. adducentem, δοκεῖσθαι multo rectius legitur. Σεληνή δὲ ρ̄γον non intelligo quid sit. paulo infra c. περὶ γοργοφορεῶν εἰς τον. lego, non ερετι.

148. 28. Si tamen aliorum.] ἦ τῶν ἀλλῶν legebatur, nos ei pro

è pro ñ reponendum affirmamus.

Ibid. 35. Tauri forma.] ταυρομόρφον δίκνυ^{σην} ή ταυρομόρφον Διονύσος legendū, aut (quod minus probo) ἀγελμάτωσιον de bubulo pede vide autoris nostri questionum Gracarum problema XXXVI. De Hosis ibidem IX. & in Pindarico νόμον suspectum est.

149. 20. Fecationem.] παποσμὸς καὶ κίνησις. legendum κύνοις, vt sequentia verbainnuunt. Infrā τῆς παραφύσιν.] lego-
τεσθαι aut γέτε.

150. 12. Epistolam quandam.] Αεισων οὖν. Dubium non est quin totum id, quod ex epistola Alexarchi Aristotele retulit, intercederit.

Ibid. 18. Mnaseam.] εῶς μηνάς ταῦ, legi μηνάς ταῦ. quod scriptoris nomen est apud Athenaeum, Suidam, & alibi. Sequen-
tibus paginis valde multa sunt suspecta. sed quid faceres? In
mea versione liquet quid sim suspicatus.

153. 8. Ambitus habent areis.] Summa enim laterum quadrati, cuius area est 16. sunt quater quatuor. Et summa laterum parallelogrammi rectanguli (de his enim sermo est, vbi nihil adiicitur) longi 6. lati 3. puncta, est 3. 6. 3. 6. hoc est, 18. tanta etiam area. At summa laterum, cuius area 49. (verbi gratia) est quater septem seu 28. & summa laterum parallelogrammi, cuius area 15. est 3. 5. 3. 5. id est, 16. Quod in rudiorum gratiam obiter annotare libuit.

155. 38. Quo solis radii.] ἀνθάλεον. lege ἀνύλιον. Nam illud nihil significat. est autem ἀνθάλεον τόπος, solis inaccessus radijs locus, & rei conuenit. diuisio animalium parum conuenit sententia.

156. 14. Ouum illud perforasse.] τὸ ωδὸν γαρωδὲν. vt maxime ἐνεργοῖσι aliquis communisci ad extremum valeat a-
liquid, quo ωδὸν γαρωδὲν coloret & exponat: tamen aliquid de-
esse vox ἀναμέμπει ab ostendet. ego vocem γαρωδὲν ab oscitante
librario puto cōflatam ex alicuius verbi fine, cuius principium

perīst

perijt fortasse cum aliquot vocum iactura) & particula ð̄ð̄. scriberem̄, r̄d̄ w̄d̄v γ̄av. ð̄ð̄v ã̄av. &c. Pro ē̄̄ð̄γ̄oñlau, ta scriberem, sed construclio ne sic quidem plena erit.

157. 18. Occultans & obumbrans.] ὁ ιον ἐπιλυγίζεται. scribendum ē̄̄ñluyγ̄ζεμεν. elegantissimam vocem libriy in conuersō interuerterunt, quam quia Suidas & alijs, atq; etiam Eustathius in Iliad. x. 334. versum fideliter sunt interpretati. satis fuit rudiorum lectorem monuisse. apud Hesychium etiam est ē̄̄ñluyγ̄ζεμεν, alias feret ē̄̄ñluyγ̄ζεμεν scribitur. vñs q; est ita Plutarch de solertia animalium, vbi de perdicum astu loquitur. sed & παρεκχυπόμεν pro παρεκχυπόμεν scribi debuit. Paulo ante in συσοχή Pythagoreorum bonorum post τέλεα γενον deest ιον. quod ex oppositione intelligi potest. Sub finem paginae ἐπικάλυπται καὶ vox ades. prior vox an sit genuina, iudicent docti. nam & ἀθεῖ vox est prava. pro qua forte audeamus legendum sit. est tamen ἐπικάλυπται adscitum, & quæ prater naturam adscicit sibi corpus, morbis nō raro ansam præbent. quid si, vt & alibi, ἐπικάλυπται legi debeat? r̄d̄ σηθ̄ ε̄̄.] pro ἀ̄ lego φ̄.

158. 21. Opera & effecta.] μέγιν πινύματα, μέγιν videtur abundare, aut καὶ abesse. Locus Homeri est Iliados b. 22. Διοικεῖν εἰσιτὸν τὴν τροφὴν est cibum digerere. etiam apud Aphrodiseum & Aetium, ipsumque Galenūm, vt alias obseruauimus. pro ὅμιλοις quidem σῶμασι esse legendum, ex Αἴlianō constat. 2. 42.

162. 19. Natura varium.] Φύσει μακρὸν. μακρὸς quid significet hoc loco? vt & sub finem paginae Διαλεγόμενα καὶ φεγόμενα. forte Διαφλεγόμενα. Paulo ante εἴη μα διοικτὸν, enīs dictat scribendum ποιεῖται.

163. 36. Sic etiam Plato.] Platonica hæc vitijsa sunt. nam iσιαν καλῶντας nō coharet. vt coharet, Διαλέξη lege παλλῦνται. Certè in Cratyle σία dicitur olim εἴσια & ὥσια dicta & εἴσις esse κίνησις. ac κακία τὸ κακός ιὸν. Vide ibi. & pro γλώττας τὰς τοιάν-

τοιάντας.] lego γλώττας τὰ τοιάντα. & in paragrapbo ἕντες
μὲν ἐν nulla cohaesio est verborum. quid si legas pro ὑφεμένω,
ὑφέμπω. vt sit optatius ab ὑφέμψαι. mihi sane videtur sic lo-
cus fore integer. Sed que de Minerua sequuntur restituere
nequeo.

166. 39. Cereris iam membra.] καλομοεῦσι. in libello de
Homero citatur ex ipso. & ibi est βαλομοεῦσι. & pro ὅτι legi-
tur εἰπε. & profectò nimis affectatum est καλομοεῦν. quanquam
ad institutū quadret optime. pro διαγνάφοντες scribe διαχε-
ρούντες. pro αρότες. ἀρότες. & κέλας pro κέλας. & φειρομέ-
νοις. pro οὐσιοῖς.

167. 21. Ut par erat.] φεύγοντες ὁ περ ἔδει. fortassis εἴθε.
vt sit. ὁ σωπεύθει. sicuti fieri solet. nisi quod loci ἀντίδεον vide-
ri potest aliud requirere. forte εἴδει legendum. ut par erat. Quid
si legas εἴλος. vt supersticio paludi. impetas & deorum inficia-
tio præcipitio conferatur? Sed durius est hoc. & sine libro affir-
mare aliquid. temeritatis magna. τοῦτο ταυτόλογον.] puto
τοῦτο τὸ τέτταρα λόγον. Inferius παρεγγυῶμαι.] lego παρεγγυῶν.

169. 22. Fies canis.] κύων ἐση. legebatur contrametri legē,
ἐστιν. Ego autem sic emendaui. etiam hoc motus. quod Hecuba
aliquē ita vaticinari putem. nam & apud Euripidem Hecuba.
& apud Lycophronem. eadem alij verbis denūciatio huius με-
ταμορφώσεως extat. caterūm ἄγαλμα non est propriæ simula-
crum. sed quod habetur in delicijis. iocale barbarus. quo quis se
oblectat. itaq; pro simulacrum repone delicium. Sic Homerus
quoq; ἄγαλμα posuit Iliad. l. 144. & alibi. itemq; alij. Paulo
post. ἦν τε τεττάνων.] interrogatiue hac legenda. aut potius ἡ
legendū particula. vt vocant. illatiua. neg. multo post ἐλλαι-
κῶς pro κατ. & σωνεμπενδεῖσιν.

172. 7. Excludendo fetui.] ἐκλεπτοσ. scribendum. non
ἐκλεπτοσ. vocabulum significat excludere de uno pullū. extat
versus Musæ in Mario Plutarchi de aquila.

O's οὐδού μὲν πίκτει. οὐδού δ' ἐκλεπτει. ἐν δ' ἀλιβάζει.

Notum

Notum est quid sit λεπίς, λεπάς. Sed hac vox cum alibi, tum etiam apud Aristotelem usurpatur. Paulo post: αἰγύπτιοι καὶ ἑλλήνες. Sententia indicat legendum αἰγύπτιοι, δέ τοι καὶ ἑλλήνες. aut καὶ γό καὶ ἑλληνικόν.

172. 35. Vocabulo adfecerunt.] πεῖθενται τεσφάζει. Locus hic videtur à librario Arithmetices imperito corruptus. supra fol. 269. res est relata. Τετράχιλος mentio est in carmine Pythagoræ, quod usurpatur aureum. & unitas inter numeros locum habet in ea constituenda. 2.4.6.8.1.3.5.7. Conficitur etiā ex hac progressionē. 3.7.11.15. Sed hæc aliò pertinent.

175. 31. Spiritu suo etiam corpus.] δεῖ ὡς καὶ τεσφάζει οὐ πινεται. mendosa sunt hec, ut & prope finem ξενού μαλακπονού. Ceterū nescio an sine careat suo hic liber. Paulo antè in enumeratione eorum ex quibus Kyphi conficitur, σεύον memoratur forte δέον, cùm iuncti antè sit factamentio. & pro μυῶν legi debere puto ψυῶν. Species enim (vt appellatur) sunt 16. pondere inæquali mixta.

IN LIBRVM DE SERA NV- minis vindicta.

176. 26. Patrocles.] ὁ Πατροκλέας. malum Πατροκλέας. ut infragenituo Πατροκλέας & accusatiuo ηλέα respondeat. pro ἀποκρινώμεδος scriptus ὑποκρινώμεδος habet.

177. 15. Statim facinoribus.] τολμωμένοις. In margine scripti codicis annotatur alia lectio γινομένοις, non deterior recepta. Versiculum autem Euripidis supra ita verti, vt in Oresta scribitur. μέλλει τὸ δέον δὲ εἴ τοι τοιούτον φύσης. respondet Orestes Menelao querenti, an Apollo ei opem non ferat, ait ἦ, id enface-re, quod est deorum natura, nempe cunctari. ή δικη σε λέγο. hac in vocem ή δικης incuria librarij mutata, interpreti nebulas offuderunt. emendationem pridem ingenio excogitatam, scripti codicis suffragium corroborauit.

179. 36. Probabilia.] τῷ πιδανῷ. Scriptus τῷ πιδανῷ, & hanc